

Vänsterpress om de första primärvalen i USA 2016

När detta skrivs har två primärval hållits, i Iowa och New Hampshire.

Republikanerna: I Iowa blev Ted Cruz störst, medan Donald Trump vann i New Hampshire med drygt 35 % av rösterna, medan de på platserna 2-5 fick mellan 16% och 10%.

De republikanska kandidaterna som fick mest röster i Iowa

Ted Cruz 27,6%

Donald Trump 24,3%

Marco Rubio 23,1%

Ben Carson 9,3%

Demokraterna: Det har hittills bara handlat om två kandidater: outsiders Bernie Sanders och Hillary Clinton. Den senare vann knappt i Iowa, medan Sanders segrade stort i New Hampshire (60% resp. 38%).

Demokraterna i Iowa

Hillary Clinton 49,84%

Bernie Sanders 49,59%

Artiklarna nedan handlar främst om Bernie Sanders framgångar. Nästa primärval sker i South Carolina 20 februari.

Martin Fahlgren 12/2 2016

Innehåll

Flamman	1
<i>Sanders lojalitet med demokraterna ett problem för vänstern</i>	1
<i>Skäggvänstern har i alla fall visioner</i>	3
Internationalen	3
<i>Ödestimma för Sanders i Iowa</i>	3
<i>Så mycket mer än en våt dröm för "skäggradikaler"</i>	5
<i>Sanders syresätter arbetarrörelsen</i>	7
<i>Jordskredsseger för Bernie Sanders</i>	11
Bilaga: Birger Schlaugs blogg	12
<i>Om att (S)kämmas för det man borde vilja</i>	12

Flamman

Sanders lojalitet med demokraterna ett problem för vänstern

Jonas Elvander

Flamman 4/2 2016

I måndags hölls det första primärvalet i Iowa, USA. För demokraternas del vann som väntat favoriten Hillary Rodham Clinton över Vermont-senatorn Bernie Sanders. Men marginalen var i slutändan bara några tiondelars procent.

Detta sågs av många som det definitiva valet som kommer att avgöra Sanders chanser. Trots att han leder över Clinton i New Hampshire som röstar nästa tisdag skulle en förlust här innebära ett hårt slag mot hans kampanj. Det nästan oavgjorda resultatet i måndags kan i det sammanhanget nästan ses som en seger.

Sanders framgångar i opinionen har skapat stor entusiasm, även på denna sida Atlanten. En uttalad socialist som inte avskräcker utan faktiskt lyckas slå an en ton i folkopinionen. Hur är det möjligt? Den 74-årige Sanders är den enda icke-partianslutna ledamoten i kongressen och har länge odlat rollen som radikal outsider i amerikansk politik. Men bakom David och Goliat-berättelsen om den strävsamme borgmästaren från Burlington som vill etablera skandinavisk socialdemokrati i USA finns en mindre upphetsande sådan.

Vrida partiet åt vänster

I slutet av åttiotalet samlades delar av det demokratiska partiet för att staka ut en ny politik som svar på Ronald Reagans konservativa reformer. Den mittenorienterade fraktionen New Democrats bildades och tog kontroll över partiet. Enligt det nya programmet skulle keynesianismen överges till förmån för en mer avskalad syn på staten. Snart kom Bill Clinton till makten och utropade välfärdsstatens död ”som vi känner den”. Hillary Clinton är fast förankrad i denna tradition.

När Bernie Sanders förra året valde att söka nomineringen som demokraternas presidentkandidat var det med det uttalade målet att vrida partiet tillbaka åt vänster. I samma stund

skrev han också in sig i en lång tradition av radikala outsider-politiker som har försökt göra just det. Sanders ville inte vara en "spoiler", det vill säga en självständig tredje kandidat som stjälar väljare från demokraterna till förmån för republikanerna. Sist det skedde var när Ralph Nader hjälpte George W. Bush att vinna valet 2000. I stället valde Sanders att bli en del av tvåpartisystemet snarare än att utmana det.

Välkomnades av Clinton

Problemet är att det är mer sannolikt att partiet förändrar kandidaten än tvärtom. Tidigare har vänsterkandidater som Jesse Jackson och Dennis Kucinich försökt göra detsamma. I båda fallen vann en kandidat från partietablissemanget nomineringen. När Sanders meddelade sin kandidatur välkomnades det därför av Clinton. Hon ser Sanders som en tillgång snarare än ett hot eftersom han drar uppmärksamhet till demokraternas primärval och ger hela valet en populistisk inramning som senare kan gynna henne mot republikanerna.

Många argumenterar för att Sanders tvingar Clinton att dra åt vänster. Med undantag för frihandelsavtalet TPP som Clinton nu också motsätter sig verkar dock inte mycket ha förändrats. Faktum är att hon inte behöver anpassa sig särskilt mycket av den anledningen att Sanders redan har anpassat sig till mitten. Utrikespolitiskt står han ofta till höger om många liberaler. I den infekterade frågan om polisbrutalitet står Clinton redan till vänster om honom. Enligt tidigare kandidaten Howard Dean har Sanders i själva verket röstat med demokraterna i kongressen i 98 procent av fallen.

Ett av Sanders problem brukar sägas vara hans svårighet att nå ut till den svarta minoriteten. Detta beror till stor del på att denna ofta röstar i enlighet med pastorerna i sina gemenskaper som sällan tar några risker och historiskt sett brukar stödja den demokratiska favoriten. Men Sanders kan heller knappast sägas vara särskilt lyhörd i fråga om minoriteter. Och hans eviga retorik om "medelklassen" kan säkert verka alienerande i många områden.

Bernie Sanders har sagt att han vill skapa en koalition som kan "transformera politiken". Den amerikanska vänstern är dock lika fragmenterad som vanligt, om än mer aktiv. Hade Sanders lyckats bygga upp samma rörelse utanför partiet hade det funnits mer att glädjas åt. Han hade kunnat länka samman Occupy-rörelsen, Black Lives Matter och fackföreningarna i en tredje självständig rörelse. Istället valde han att bli en del av det system som alltid har gjort det omöjligt för någon som han att vinna valet.

Utfrys

Trots Sanders osvikliga lojalitet med demokraterna har partiapparaten på senare tid intensifierat sina attacker mot honom. Enligt Matt Karp, historiker vid Princetonuniversitetet, har ingen demokratisk kandidat någonsin varit så utfrys av partietablissemanget som Sanders. Detta kommer säkerligen bli ännu tydligare framöver. Men trots att oddsen ser omöjliga ut ska framgång inte helt uteslutas. Den ofta utkablade sanningen att Sanders bara går hem hos vita vänsterliberaler har visat sig inte stämma. I själva verket når han ut till en mycket bredare, om än företrädesvis vit, publik än vad medierna rapporterar. Det visade om inte annat primärvalet i Iowa.

Oavsett hans begränsningar är Bernie Sanders det bästa valet för den amerikanska vänstern. Frågor som gratis sjukvård, höjd minimilön och gratis högre utbildning drivs inte av någon annan. Och även om han misslyckas kan hans kampanj ha varit startskottet för något. Enligt *The Jacobins* chefredaktör Bhaskar Sunkara kan det faktum att Sanders har gjort ordet socialism rumsrent igen vara en seger i sig. Det kan den oberoende vänstern utnyttja.

Skäggvänstern har i alla fall visioner

Ledare

Flamman 9/2 2016

Karin Pettersson, chef över den mest inflytelserika ledarsidan i det här landet, Aftonbladets oberoende socialdemokratiska, ägnade delar av förra veckan till att reta upp vänstern med skägg genom att påstå att den demokratiske socialisten Bernie Sanders inte skulle kunna förändra USA lika väl som den mer liberala Hillary Clinton. Texten är vass och syrligt socialdemokratisk. Tidvis var det rätt kul att se de reaktioner och konversationer som fördes på vida webben kring Petterssons text.

Att den här ledarsidan tagit Bernie Sanders parti är ingen hemlighet. Att det kommer en presidentkandidat i det stora landet i väster, som till skillnad från Hillary Clinton, vill bryta status quo, göra upp med att den rikaste en procenten skor sig på bekostnad av vanligt folk och dessutom gillar fackliga rättigheter är extremt glädjande. Det har redan och kommer kanske ytterligare att gynna det idépolitiska samtalet, inte bara i USA utan också här hemma. Men att hitta en amerikansk presidentkandidat som har alla rätt, går naturligtvis inte. Flammans utrikesredaktör Jonas Elvander beskrev effektivt Sanders minus för vänstern i *Flammans* förra nummer (nr. 5, 2015 – [se ovan]).

Det som blir lite sorgligt är att Sanders, den med svenska mått mätt, mest socialdemokratiska kandidaten på ett årtionde, inte ens går hem hos dem som kan ses som socialdemokraternas spjutspets här hemma. Karin Pettersson och hennes redaktion har sedan i mitten på förra mandatperioden själva propagerat för att Stefan Löfven och Magdalena Andersson måste bli mer visionära, lägga om den ekonomiska politiken och ingjuta hopp i de framtida generationerna. När det då kommer en visionär typ som går bra hem hos unga väljare, så är det trots allt etablissemangets kandidat som redaktionen vill hålla sig i när det blåser.

Men är det egentligen så mycket att uppröras över? En socialdemokrat är en socialdemokrat.

Internationalen

Ödestimma för Sanders i Iowa

Emma Lundström

Internationalen 30/1 2016

Det pågår just nu febril aktivitet runt om i USA. På måndag, den första februari, är det dags för det som kallas för Iowa Caucus. Vad som sker då, hur vågskålen tippar, kommer att vara avgörande för resten av det amerikanska presidentvalet. Och den här gången är det mycket som står på spel. Ska vi få ett USA med en president som förespråkar business as usual, eller en folkets president som vill förändra det politiska landskapet i grunden? Det var länge sedan ett nominerande primärval var så spännande som nu, när det finns en kandidat som bärs upp av en gräsrotsrörelse med sikte på framtiden. Och hur det går handlar om mobilisering.

USA:s valsysteem är inte helt lätt att begripa sig på. Men det nominerande primärvalet är en metod där politiska partier genom ett röstningsförfarande kan nominera och enas bakom en kandidat inför ett kommande val. Det som behövs på måndag i Iowa är att människor bryr sig om att ta sig till en viss lokal och där lägga sin röst på någon av kandidaterna, vare sig det nu sker med handuppräckning eller med en papperslapp. För dem som vill rösta på Demokraterna finns det i det här valet egentligen bara två kandidater. Den ena är det politiska etablissemanget och storkapitalets, den andre är folkets.

I nuläget har Hillary Clinton ett starkare stöd än Bernie Sanders när det gäller de äldre, traditionella demokratväljarna. Sanders har däremot ett starkare stöd bland de yngre, de som inte har röstat tidigare. Stödet för honom växer också alltmer bland afroamerikaner. Samtidigt som alltfler lokala fackavdelningar runt om i USA nu väljer att ignorera det nationella ledarskapets Clintonstöd och istället stödja Sanders på marknivå, i enlighet med dennes budskap att revolutionerande politisk förändring bara kan komma underifrån.

Varför väljer de Bernie Sanders? För att Hillary Clinton vill behålla dödsstraffet? För att hennes valkampanj ägs av storkapitalet? För att hon är betald av de banker som gick fria i samband med finanskrisen och som hon gör allt för att undvika att reglera? Musikerna Simon and Garfunkel valde att låta Sanderskampanjen använda låten America till den nyligen släppta kampanjfilmen med förklaringen att Hillary Clinton tar emot miljonbelopp för att hålla privata tal för företags- och banktopparna.

”Miljardärklassen och dess representanter i Washington är så starka att även den bästa presidenten i världen inte skulle kunna besegra dem ensam. Vi behöver en massrörelse med miljoner människor”, sade Bernie Sanders på ett möte i Minneapolis i juni i år. Och det är precis vad som just nu sker. Mobilisering. Just nu planerar gräsrotterna gemensamma bilfärder till Iowa för att prata med människor på landsbygden som kanske ännu inte har nåtts av Bernie Sanders budskap. Berniesupportrar i Iowa står beredda att erbjuda husrum åt dem som kommer. Studenter siktar in sig att åka och rösta i delstaterna de kommer ifrån för att jämna ut stödet som i huvudsak nu finns i storstäderna. Det hålls stora stödmanifestationer för Bernie Sanders i många olika städer. Och kampanjen är nära att nå tre miljoner individuella ekonomiska bidrag från gräsrotterna. Alltihop visar att alltfler ansluter sig till massrörelsen som kräver ett USA för det vanliga folket. Som nationalekonomen, statsvetaren och politikern Robert Reich nyligen sade i en intervju: ”Det här valet handlar om att ändra parametrarna för vad som är möjligt och att få ett slut på det stora kapitalets strupgrepp på vårt politiska system.” Han sade också det som alltfler verkar förstå: att det nu finns möjlighet att rösta på ”en politisk aktivist som säger som det är, som har levt som han lär i femtio år, som inte tar emot minsta öre från de stora företagen eller Wall Street eller de superrika, och som leder en politisk gräsrotsrevolution med syfte att återfå kontrollen över vår demokrati och ekonomi”.

Det står alltså just nu och balanserar i Iowa. Sanders eller Clinton? Blir det ett USA för storföretagen och bankerna eller ett USA för folket? Striden kommer att stå på landsbygden i Iowa. Det är där valet kan vinnas. Gräsrotterna kring Sanderskampanjen mobiliserar. Samtidigt finns det fortfarande kritik från både höger och vänster som hävdar att senatoren från Vermont inte kommer att få igenom någonting om han nu skulle bli president. Men han kan lägga fram förslag som mobiliserar gräsrotterna och genom folkligt tryck sätta press på den amerikanska politiska eliten. För vi har i mobiliseringen kring Bernie Sanders en förening av parlamentarisk och utomparlamentarisk kamp som vi egentligen inte sett i USA kring

ekonomiska frågor från vänsterhåll sedan 30-talet. De som avfärdar en sådan rörelse missar att se att det här kan bli en sten som sätts i rullning och som kan göra så att Bernie Sanders inte bara uppnår det han lovat utan även går längre i en socialistisk utveckling än någon av oss kanske vågar hoppas. Det är det som är kärnan i Sanders politiska revolution. Den är inte statiskt och den bygger inte på honom som person, den bygger på folkets mobilisering.

Så mycket mer än en våt dröm för "skäggradikaler"

Emma Lundström

Internationalen 3/2 2016

Den första delstaten i det amerikanska primärvalet är nu avklarad och Bernie Sanders står starkare än någonsin. Även om Hillary Clinton vann omröstningen med 0,2 procentenheter så är det Sanders och hans gräsrotskampanj som vunnit allra mest när det gäller momentum. Den politiska revolutionen går nu med full kraft mot nästa delstat, New Hampshire.

Så vad var det som hände i Iowa egentligen? Förutom att Martin O'Malley nu är ute ur spelet?

Först och främst kom alla fördomar kring Sanderskampanjen på skam. De politiska åsiktsmakarna och kommentatorerna som mer eller mindre uttalat stödjer Hillary Clinton har om och om igen hävdats att det bara är högutbildad medelklass och misogynia unga män som stödjer Bernie Sanders. Även om opinionsundersökningarna redan tidigare gav en annan bild så visade Iowa att det verkligen är uppåt väggarna. Sanders har visserligen störst stöd bland unga, men det rör sig framförallt om unga kvinnor.

En annan fördom som hävdats med emfas att Bernie Sanders inte skulle vara valbar, vad nu det betyder. Men han var definitivt valbar i Iowa.

Sist men inte minst hamnade en väldigt utbredd fördom på skam, den att Bernie Sanders aldrig skulle kunna matcha den av det politiska och ekonomiska etablissemangen så omhuldade Hillary Clinton. Det kunde han. Med råge. Valet i Iowa var så jämt att det delvis fick avgöras med slantsingling. Ingen särskilt storartad seger för Clinton. Dessutom ska det ha saknats demokratiska ombud på 90 platser där röster skulle räknas runtom i Iowa vilket betyder att resultatet är ganska tveksamt. Det måste finnas en viss oro hos den demokratiska eliten just nu. En oro för att människor ska tänka på Florida och valet mellan George W. Bush och Al Gore. Ett annat val som var för jämnt för att avgöras.

Men oavsett hur märkligt primärvalssystemet än är i Iowa så innebär resultatet att Bernie Sanders går vidare mot New Hampshire i stark medvind. För bara sex månader sedan var det knappt någon som trodde att han hade en chans. Det politiska etablissemangen har arbetat väldigt hårt för att få folket att tro att Hillary Clinton är den enda valbara kandidaten. Iowa måste vara en ögonöppnare för dem. Att det går att göra som Bernie Sanders och ta kamp mot eliten. Att en 74-årig socialist som talar om gratis sjukvård och utbildning, om klimatet och de enorma klyftorna i samhället kan starta en massrörelse som i dagsläget växer i rasande takt. Det är inget gulligt litet försök som många politiska tyckare har velat förminska det till, det är en tsunami av människor som tröttnat på att kämpa varje dag för att få det att gå ihop, ungdomar som har studieskulder upp till öronen, afroamerikaner som tycker att Hillary Clintons löften ringer falskt, arbetare som ser sina rättigheter skäras ned till noll och inget, feminister som anser att Bernie Sanders har en bättre politik för kvinnor än Hillary Clinton.

Unga progressiva demokrater verkar inte låta sig köpas. Särskilt inte kvinnorna. Hillary Clinton gillar att tala om hur hon hela livet har kämpat för barn, kvinnor, sjukvård och miljö. Det skulle de unga väljarna uppskatta, om det var sant. Men Hillary Clinton har främst ägnat sin karriär åt att förespråka krig och att tjäna miljoner dollar på att hålla dyra tal för vinstdrivna företag, banker och branschorganisationer med intressen på spel i politiken.

Hillary Clinton vann moderata väljare över 45 år i Iowa. Alla andra kategorier tog Bernie Sanders hem. Framförallt väljarna under 30. 70 procent av dem valde honom före Clinton. Det var väljare under 30 som tog Barack Obama till presidentposten 2008. Det är millenniegenerationen som bär upp Bernie Sanders nu. Och, som sagt, särskilt kvinnorna. Att det tål att upprepas beror på att Clintonkampanjen med stor hjälp av journalister har försökt att smutskastade Sanderskampanjen på samma sätt som de smutskastade Obamakampanjen 2008. Nämligen genom att hävda att den bara består av misogynna unga män, så kallade "Bernie Bros".

Journalisten Glenn Greenwald har skrivit en väldigt informativ artikel som krossar Bernie Bro-argumentet totalt. Han kallar kampanjtaktiken förkastlig. Ett billigt trick som bygger på falska anklagelser om att de som väljer Sanders före Clinton gör det för att de är sexister, inte på grund av ideologi och politisk övertygelse. Smutskastningen har riktats mot alla som stödjer Bernie Sanders eller kritiserar Hillary Clinton. Det ironiska i det hela är att gräsrotterna i Sanderskampanjen alltså i hög utsträckning består av unga kvinnor. De flesta av dem definierar sig nog inte som misogynna unga män.

Bernie Bro-argumentet är bara ännu ett sätt för Hillary Clinton och hennes kampanj att försöka rikta bort fokus från hennes politiska ståndpunkter, finansiering och politiska historia. Journalister borde skämmas över att svälja ett sådant bete. Samtidigt ges ingen uppmärksamhet åt alla de kvinnor, HBTQ-personer och afroamerikaner som stödjer Sanders och som utsätts för hårda angrepp från Clintonsupporters.

Att Sanderskampanjen lyckades genomföra Iowa med sådan bravur är fantastiskt med tanke på den mediala mörkläggningen, det icke-existerande stödet från partieliten, knappt några tv-debatter, inga pengar från "Super PAC:s" och en motståndare som har allt ekonomiskt och politiskt stöd hon kan tänka sig. Nu skriver till och med CNN att Sanders politiska revolution är ett faktum och att presidentvalet kan bli mer rafflande än vad alla politiska åsiktsmakare hade väntat sig. Som senatoren från Vermont sade när han höll tal i Iowa i måndags: "Vi hade inga pengar, vi hade inget namn och vi tog oss an den mäktigaste politiska organisationen i USA. Och ikväll, även om resultatet fortfarande inte är klart, så ser det ut som om vi ligger helt jämnt. Därför är det som Iowa har påbörjat ikväll en politisk revolution".

Det är så enkelt som att hans budskap håller. Medelklassen ska räddas, Wall Street måste regleras, storkapitalet ska ut ur de politiska kampanjerna och pengarna ska fördelas rättvist. Genom sin kandidatur har Bernie Sanders tvingat Demokraterna åt vänster. Han menar att USA aldrig har haft ett riktigt arbetarparti och att det är därför landet aldrig har utvecklat någon riktig välfärdsstat. I skrivande stund ramlar små summor från vanliga människor in på hans kampanjkonto. Tillsammans bildar många, många amerikaner den ekonomiska grunden för kampanjen. Det är historiskt.

Hur ska Hillary Clinton kunna kritisera en sådan kampanj på ett trovärdigt sätt? Genom att säga att Sanders är ovalbar? Eller att det är utopiskt med "medicare for all". Den kritiken kommer inte att fungera. Kvinnan som löste ut Wall Street med flera hundra miljarder dollar och som har låtit samma Wall Street göra henne till multimiljonär har egentligen ingenting annat att sätta emot gräsrotsrevolutionen än att hon är kvinna och att hon har makt. I övrigt har hon en överfinansierad etablissemangskampanj som inte har någon verklig kontakt med folket. De människor som hon förkastar försöker Bernie Sanders att vinna. Han arbetar för att nå de vita arbetarklassväljare som tänker rösta på Trump genom att resonera kring varför de är arga och frustrerade. Han riktar deras ilska åt det håll den bör riktas – mot den ekonomiska eliten – och inte mot latinamerikaner, muslimer eller afroamerikaner: "Det är inte deras fel att din levnadsstandard har sjunkit och att alla pengar hamnar hos en procent av befolkningen." Med Hillary Clinton kommer inga klyftor att minska och efter fyra år kommer USA med största sannolikhet att få en republikansk president. Därför att mittfåran inte är svaret på

dagens politiska situation, vare sig i USA eller i Europa. Bernie Sanders har förstått det. Hillary Clinton har det inte.

Samtidigt som amerikanska nyhetsmedia nu börjar se Bernie Sanders i ett annat ljus och ta honom på allvar är det alltså ganska tyst i svenska medier, förutom en och annan negativ artikel, som Karin Petterssons ledarkrönika i Aftonbladet. Det är en pinsamt dryg liten text som avfärdar Bernie Sanders krav på gratis högre utbildning, ett sjukförsäkringssystem enligt skandinavisk modell och höjda minimilöner som ”skäggradikalas mäns våta dröm”. Hon har uppenbarligen inte tagit sig en närmare titt på verkligheten. Aktivisten och biokemisten Thaher Pelaseyeds kritik av krönikan på Twitter säger allt: ”Det är inte snyggt att inta ett von oben-perspektiv för att läxa upp amerikanska väljare som samlas kring Sanders program för social rättvisa och ogillar Clintons laissez-faire-centerism. Att sedan beskriva en kandidat som finansieras av Wall Street som ‘vänsterns hopp’ med rötter i ‘kvinnorörelsen och kampen för barns rättigheter’ och ‘Bill Clintons progressiva samvete’ är inte bara fel men också ohederligt för en socialdemokratisk ledarsida. Bakom den utslitna klyschan om ‘politiker som har viljan och förmågan att göra’ gömmer sig den europeiska socialdemokratins ökenvandring. ‘politiker som har viljan och förmågan att göra’ är inte ansvarsfulla. De är de facto samma politiker som i dagens Sverige tillmötesgått den mest reaktionära politiska kraften sedan andra världskriget.”

Men det spelar faktiskt ingen roll om Karin Pettersson tycker att Bernie Sanders politiska program är orealistiskt. Det som spelar roll är att det för en allt större del av den amerikanska befolkningen framstår som det enda vettiga. Det sunda förnuftets röst i en förljugen värld. Dessutom är det meningslöst att kritisera Bernie Sanders för att han inte kommer att få något gjort om han väl blir president. Han är inte bakbunden av ekonomiska och politiska aktörer på det sätt som Barack Obama har varit. Och han kommer att kunna använda sig av massrörelsen för att få igenom sina förslag. Sanders har ingenting att förlora, allt att vinna. Precis som de gräsrotter han representerar.

Nu gäller det för Sanderskampanjen att behålla momentum och se till att vinna New Hampshire så att kraften i rörelsen bara växer. I nuläget säger prognosen Sanders 57, Hillary 34. Utmaningen ligger efter New Hampshire. Den ligger i att vinna de delstater där Sanders än så länge är ganska svag. Delstater som South Carolina och Nevada. Men saken är den att Bernie Sanders stöd ökar stadigt bland afroamerikaner och latinamerikaner. Mycket tack vare starka talespersoner som Ohio-politikern Nina Turner, författaren och aktivisten Cornel West, den politiske rapparen Big Mike och flera kända och uppskattade advokater som företräder afroamerikanska familjer vars anhöriga fallit offer för polisvåld. Så sent som i tisdags gick en känd afroamerikansk politiker från South Carolina ut med att han stödjer Bernie Sanders. Att vinna detta stöd bland minoriteterna, särskilt bland de fattiga, är oerhört viktigt. Men det som kanske är den heliga graalen i den amerikanska politiken just nu är att även vinna den fattiga, vita befolkningen, den som i hög grad i dagsläget lockas av en fascistoid galning som Donald Trump. Bernie Sanders och gräsrotterna jobbar på det. Genom att rikta om den ilska som finns så att den drabbar de verkligt skyldiga; miljardärerna i det politiska och ekonomiska etablissemanget, istället för latinamerikaner, afroamerikaner och muslimer. Demokraterna har egentligen inte varit ett parti för USA:s fattiga befolkning sedan Franklin D. Roosevelt. Skulle partiet gå tillbaka till dessa rötter med draghjälp från gräsrotskampanjen för ett ekonomiskt jämlikt USA, skulle det inte bara förändra partiet i grunden, utan hela USA.

Sanders syresätter arbetarrörelsen

Dianne Feeley

Internationalen 11/2 2016

Senator Rubio vet möjligen inte att Sverige faktiskt inte har någon president, men hur som helst, vad han vill få fram är att ingen ”demokratisk socialist” av europeisk typ någonsin kan

väljas in i Vita huset i USA. ”Experterna” håller med, men dött lopp i primärvalet i Iowa mot företagsetablissemangets kandidat Hillary Clinton, och segern i New Hampshire visar att Bernies kampanj fortfarande ångar vidare.

Till skillnad från Clinton, accepterar inte Sanders donationer från Wall Street eller någon ”Super PAC”, och till skillnad från Clinton definierar han sej själv som en demokratisk socialist. I sina tal fokuserar han sej på fri sjukvård för alla, gratis collestudier, minimilön på 15 dollar och en reform av kriminal- och rättsväsendet som idag innebär att ett opropor-tionerligt antal svarta, latinamerikaner och folk från ursprungsnationerna hålls fängslade. Han kräver att de stora bankerna bryts upp. Dessa banker som staten räddade i den sista finanskri-sen då de ansågs ”för stora för att falla”.

I den första landsomfattande tv-sända debatten för flera månader sedan fick det Demokratiska Partiets kandidater frågan vad de tyckte det största hotet mot nationens säkerhet var. Alla utom Sanders svarade ”terrorism”. Sanders såg klimatförändringarna som det största hotet.

I samma debatt identifierade Sanders sej själv som demokratisk socialist och som motståndare till Wall Street. Hillary babblade om att kapitalism var ett system bestående av småföretag. Vilket århundrade lever hon i?

I ett följande tal till studenter på Georgetown-universitetet lade han fram sin vision, ett eko av 1930-talets ”New Deal”-liberalism och 1960-talets medborgarrättsrörelses ”Freedom Budget”:

”Den bygger på det Franklin Delano Roosevelt sa när han kämpade för garanterade ekono-miska rättigheter för alla amerikaner. Och den bygger på vad Martin Luther King sa 1968: 'Det här landet har socialism för de rika och rå individualism för de fattiga'. Den bygger på framgångarna i många andra länder som har lyckats betydligt bättre med att främja sina folks behov.”

Bernies plattform bygger på progressiv ekonomisk populism. Han pekar på det faktum att amerikaner arbetar hårt – ofta har de mer än ett jobb – men med stagnerande löner eftersom den stora andelen av inkomstökningarna går till den rikaste procenten. Nästan 50 miljoner lever i fattigdom och USA har den största barnfattigdomen jämfört med alla industrialiserade länder.

Sanders har från början varit en uttalad motståndare till det förödande TPP-frihandelsavtalet som kommer att vara en av de sista lagstiftningsstriderna för Obamas presidentskap. Som en oberoende medlem av USA:s Kongress har Sanders både stött lagstiftning i det arbetande folkets intresse och själv deltagit som strejkvakt.

Sanders vill att det ska vara lättare för arbetare att bilda fackföreningar (i USA finns en rad hinder för att fackligt organisera arbetarna på en arbetsplats) och han motsätter sej försöken att privatisera postväsendet. Han vill istället ge posten bankfunktioner för att på det sättet få bort privata ockerlån-företag (jämför svenska sms-lån och dylikt).

Hans plattform genomsyras av kravet att få bort den penningstinna politiska struktur som gynnar den nuvarande massiva överföringen av resurser till de rika.

Bernie vill se en ”politisk revolution” för att hans program ska kunna genomföras. Till skillnad från Hillary Clinton – och alla andra politiker som representerar storföretagen – säger han att han inte kommer att representera dem. Han presenterar istället en vision som baseras på de många människornas aktivitet och deltagande inte bara i valprocessen. På denna punkt är han mycket mer ”realistisk” än Clinton som porträtterar sej som en ”progressiv som får saker gjorda”. Särskilt som högerrepublikaner fortsätter att kontrollera Representanthuset. Det som Clinton föreslår att hon skall ”få gjort” är så marginella saker att hennes budskap knappt entusiasmerar någon. Även om det faktum att hon som kvinna kämpar för högsta posten naturligtvis är inspirerande för en del.

Sanders möten drar stora massor – 20 000 i Seattle, 30 000 i Los Angeles. Det påminner om Ralph Naders (från det Gröna Partiet) kampanj för 15 år sedan. Sanders ”demokratiska socialism” skrämmer inte speciellt många. Republikanerna har under flera år kallat Obama socialist. Sanders kritiserar systemet och föreslår begränsade men viktiga reformer, men det vore fel att kalla honom anti-kapitalist. För att förhindra det finansiella systemet från att förstöra sej självt föreslår han att bankerna delas upp (anti-trustpolitik, översättarens anmärkning) inte att ta över dem, eller utmana deras investeringsbeslut.

Även om han absolut lärt sej av Black Lives Matters och uttalat tar upp det enorma antalet svarta i fängelserna och de ekonomiska orättvisor som drabbar den svarta befolkningen så har han inte tagit upp kravet på kompensation till USA:s svarta.

När det gäller utrikespolitik så har han attackerat Hillary Clintons stöd till George W. Bush´s katastrofala Irakkrig, men har inte ställt henne mot väggen när det gäller hennes lista av allmänt stöd till militarism. Sanders motsätter sej i dagens Mellanöstern amerikanska marktrupper (vilket också Clinton gör) men han stöder krigföringen med drönare. Han är tyst om de brutala brott som begås av USA:s allierade Saudiarabien, Turkiet och Egypten.

Han motsätter sej alltså USA-intervention och förslår istället att Washington ska ”samarbeta med muslimska länder för att besegra I.S.” Men han säger inte hur det ska gå till. Han förblir inom ramarna för USA:s Mellanösternpolitik och ”stöder” Israel.

Medierna har inte ens frågat Clinton och Sanders vad de skulle vilja göra åt den hemska situationen i Centralamerika som lett till att tiotusentals flyr för att försöka ta sej över gränsen till USA.

Före primärvalet i Iowa visade opinionsundersökningarna att Sanders hade dubbelt så många av de demokratiska väljarna under 45 års ålder och att han ledde med 20% bland kvinnor under 35. I valet fick han 84% av rösterna bland väljare under 30 års ålder!

Bernie Sanders första politiska post erövrade han 1980 när han valdes till borgmästare i staden Burlington i delstaten Vermont. Även om det är en liten stad i en liten delstat så är det en arbetarstad och som borgmästare var han en effektiv administratör öppen för nya idéer.

Efter att blivit återvald flera gånger ställde han upp i kongressvalet och erövrade först en plats i representanthuset och senare i USA:s senat.

Hela tiden ställde han upp som oberoende (i en stat med den annars ovanliga traditionen att kandidater ställer upp utanför tvåpartisystemet) och fick inte bara stöd från progressiva. Även konservativa, som inte sympatiserade med allt han sa men som såg honom som okorrumpad och mån om vanliga människor, gav honom sin röst.

Förutom att valsystemet kraftigt gynnar de kapitalistiska partierna Republikaner och Demokrater är valkampanjerna i grunden privat finansierade. Ovanpå detta kommer mediebevakningen. När Sanders funderade på att ställa upp i presidentvalet höll han ett antal möten i hela landet och ställde frågan om han skulle kandidera som oberoende eller som kandidat inom Demokraterna. Mötesdeltagarna var splittrade och Sanders beslutade sej slutligen att ställa upp som Demokrat, detta för att kunna påverka resultatet i de demokratiska primärvalen.

Varje demokratisk (och republikansk) kandidat skapar sin egen kampanjkommitté, så även Bernie Sanders. (Se www.berniesanders.com/) 10 000 fackföreningsmedlemmar har anslutit sej till en egen kommitté: Labor for Bernie. (Se www.laborforbernie.org). Labor for Bernie finns i flera städer, själv är jag med i Detroit. Vår huvuduppgift är att tala med lokala fackföreningar, förklara Bernies program och försöka få dem att stöda och verka för att deras fackförening på nationell nivå också stöder Bernie. Vi organiserar möten hemma hos människor och formerar våra egna avdelningar i demonstrationer.

Vanligtvis stöder de flesta fackföreningar Demokraterna utan mycket intern diskussion. Men i juli, när den nationella styrelsen i Lärarförbundet röstade för att stöda Clinton, protesterade många lärare på sociala media. Labor for Bernie sprider texten ”Varför arbetare stöder Bernie”, sprider klistermärken och dekalerna samt argumenterar för demokratiska diskussioner på basnivå innan man tar beslut om vem man ska stöda. AFL-CIO (USA:s LO) har tagit beslutet att inte ännu ta ställning, vilket har öppnat för möjligheter och irriterat Clintons styrkor.

Bernie Sanders kampanj rullar helt klart på. Även om det kan uppstå problem längre fram så kommer han att vara en faktor genom hela primärvalen och antagligen en förespråkare för ”enighet” på partikonventet i Philadelphia i juli. Media och Clinton-kampanjen tar honom nu på allvar. Han utmanas av media på frågan om hur han kan genomföra sitt program. Clinton-lägret hävdar att det står mellan en ”realist som får saker gjorda” och en ”utopist”.

Clinton ser nu att hennes stöd bland unga kvinnor är allt annat än säkert. Hon räknar fortfarande med starkt stöd från afroamerikanska väljare, eftersom hon och Bill Clinton i årtal arbetat för att få stöd därifrån. Michelle Alexander, författare till *The New Jim Crow: Mass incarceration in the Age of Colorblindness* påpekade på Facebook att Clintons (Hillary och Bill) goda rykte bland svarta är svårt att förstå när man tänker på de enorma skador som Bill Clintons välfärdssläkt och fängelsepolitik orsakade dem.

Bernie Sanders är, långt mer än Eugen McCarthy 1968, en ”outsider” utan lojalitetsband till det Demokratiska partiets finansiella uppbackare. Dessa krafter kan mycket väl, om Bernie blir demokratisk presidentkandidat, strunta i att mobilisera för honom i valet.

Och om Hillary Clinton blir Demokraternas presidentkandidat? Hur många Berniesupportrar kommer då att rösta på henne? Hur många av dem kommer att stanna hemma på valdagen? Och hur många av dem kommer att föredra det

Gröna Partiets Jill Stein? Steins plattform är den som ligger närmast Bernies, men hon har också en skarp och principiell kritik av USA:s utrikespolitik och en bättre förståelse för hur rasismen fungerar i det amerikanska samhället.

Stein jobbar på att ställa upp i 50 delstater och håller dörren öppen för Berniesupportrar om Bernie blir utslagen. Men sedan måste man naturligtvis ta med det republikanska partiet och hela deras fält av kandidater i räkningen. Givet tvåpartisystemet kommer miljoner väljare att känna sej pressade att rösta för det minst onda.

Labor for Bernie kommer att hålla sitt första nationella möte den 1:a april i Chicago. Detta blir precis innan Labor Notes konferensen (som samlar kampinriktade fackföreningsaktivister. Översättarens anm.). Labor Notes kommer att dra ett par tusen aktivister till sin konferens. Intressant är att några av dem som idag är aktiva i Labor for Bernie, tidigare (för 20 år sedan) stödde det kortlivade försöket att starta ett Arbetarparti (Labor Party). Om man beaktar att

Labor for Bernie är en självständig organisation, skulle det vara möjligt att organisationen, eller åtminstone delar av den, utvecklas till en organisation som verkar för gräsrotsdiskussioner inom fackföreningarna – diskussioner om vilka krav vi ska ställa på politiska kandidater?

En av de centrala aktivisterna i Labor for Bernie Rand Wilson skriver: ”Oavsett om Bernie vinner den demokratiska nomineringen eller presidenttiteln så står vi inför utmaningen att skapa nya politiska strukturer inom arbetarrörelsen. Kanske till och med ett nytt politiskt parti kapabelt att fortsätta den ”politiska revolutionen” i kamp för platser i tusentals lokala och delstatsförsamlingar. Om detta blir resultatet av Sanders kampanj kommer vi att vara honom ett stort tack skyldiga i många år framöver”.

Översättning Peter Widén

Jordskredsseger för Bernie Sanders

Emma Lundström

Internationalen 11/2 2016

Det var väntat att Bernie Sanders skulle ta hem primärvalet i granitstaten New Hampshire. Men att det skulle bli en sådan jordskredsseger vågade nog ingen riktigt hoppas på, eller fasa inför. Trots att Hillary Clintons kampanj har gjort allt för att krossa det massiva Sandersstödet i delstaten – bland annat genom att skicka ut Bill Clinton på korståg och genom så kallade ”push polls” byggda på skrämstaktik – fick Hillary Clinton bara 28 procent av rösterna medan Bernie Sanders fick 60. Det visar med största möjliga tydlighet att New Hampshire vill ha en demokratisk socialist som presidentkandidat för Demokraterna. Ett faktum som borde få partietablissemangen att äta upp allt tal om att Bernie Sanders inte skulle vara valbar för att hans budskap är för radikalt.

”Tillsammans har vi skickat ett budskap som kommer att eka från Wall Street till Washington, från Maine till Kalifornien. Det budskapet är att det här landets styre tillhör hela befolkningen, inte bara en handfull rika kampanjbidragsgivare och deras Super PACs, sade Bernie Sanders i sitt tal under segerfesten i Concord när valresultatet stod klart.

Ett av Clintonkampanjens fulaste försök att underminera Sanderskampanjen har varit att svartmåla Berniesupportrarna som en samling antifeministiska män med ett gäng kvinnliga följare. Den feministiska förgrundsgestalten Gloria Steinem har varit en av alla de Clinton-trogna inom det äldre gardet av elitkvinnor som gått ut och avfärdat de unga kvinnornas politiska ställningstagande på just det sättet. Men det är en väldigt osmart taktik som inte bara fallerar, eftersom den inte har någon förankring i verkligheten, utan också slår tillbaka på Clintonkampanjen. De unga kvinnorna som röstar på Bernie Sanders gör det på grund av hans politik, de har tagit ställning och vet vad de gör vilket har lett till att Hillary Clinton de senaste dagarna har fått känna på deras ilska över att förminskas. Det är till och med så att alltfler politiska kommentatorer nu börjar oroa sig för att även äldre kvinnor ska överge Clinton ju mer medvetna de blir om Sanders faktiska politik och hur den gagnar kvinnorna. Bit för bit förlorar etablissemangets kandidat sin väljarbas. Hennes främsta motargument mot Sanders politiska förslag är att de inte är genomförbara. Hon tror på det gamla systemet. Han tror på ett nytt.

Mycket tack vare Sanderskampanjens massiva volontärinsatser var valdeltagandet i New Hampshire rekordartat och Bernie Sanders pekade i sitt segertal på att samma väljarentusiasm kommer att behövas i presidentvalet i november. Det momentum som hans kampanj just nu både skapar och fångar upp runt om i USA är ett måste som motvikt till de republikanska kandidaternas rent ut sagt fatala högerpopulism. Många människor som skulle få det betydligt bättre med Sanders politiska program väljer idag den högljudde Donald Trump som vann republikanernas röst i New Hampshire. Precis som ekonomen Robert Reich påpekade i en intervju innan primärvalet satte igång så är väldigt många amerikaner trötta på ett riggat

system som inte är till för dem. Hillary Clinton representerar det systemet. De som vill ha något annat har nu att välja mellan en diktator som säger att han ska göra allting bra igen, eller en rörelseledare som tillsammans med gräsrotterna vill bygga ett ekonomiskt och socialt jämlikt USA på folkets villkor.

Nästa stopp för primärvalet är Nevada, därefter kommer South Carolina. Även om det statistiskt sett borde gå bra för Hillary Clinton i båda delstaterna så är det onekligen Bernie Sanders som har den bästa medvinden just nu.

Bilaga: Birger Schlaugs blogg

Om att (S)kämmas för det man borde vilja...

11/2 2016

Ställ Bernie Sanders och Stefan Löfven bredvid varandra. Och låt dem sedan tala.

Då förstår ni varför den förstnämnde vinner röster. Och den sistnämnde tappar röster.

Bernie Sanders – som i svenska medier presenteras som någon sorts socialdemokrat – levererar budskap med all den retoriska hetta som den svenska socialdemokratin övergett. Det tycks som om Sanders är stolt över sin ideologiska hemvist. Vilket kan jämföras med Stefan Löfven som istället stolt meddelat, som en av sina första politiska markeringar, att han inte kan skilja på vänster och höger. Lägg till det hur tunt det låter när han skall säga något om miljö och klimat.

Svenska socialdemokrater, inte minst kvinnliga sådana, har försökt förklara att Hillary Clinton och Bernie Sanders egentligen vill samma sak. Det är lögn och förbannad dikt. Men kan man inte skilja på vänster och höger kanske man tror det. Eller väger könet verkligen så mycket mer än politikens kärna att man förnekar dess innehåll? Det är i så fall att göra feminismen en otjänst. Som att anse att Nordiska Rikspartiet var något mindre vedervärdigt bara för att man fick en kvinnlig partiledare.

Få bedömare tror att Sanders, som i amerikansk kontext är vänster – och om förutom kritik av kapitalismen (när framförde någon ledande sosse något sådant?) tycks känna äkta engagemang för klimatfrågan (när framförde någon ledande sosse något sådant?) – kan gå hela vägen till att bli demokraternas presidentkandidat. De flesta tror att Demokraternas elit kommer att trumma fram Hillary Clinton, att de helt enkelt inte skulle acceptera Sanders. Så är det säkert. De kommer att sticka knivar i honom, inte bara för att han säger det han säger utan också för att han motsätter sig kampanjpengar från Wall Street.

Så på ett sätt finns det likheter mellan demokraternas inre cirkel och sossarnas inre cirkel. De sticker kniven i sina egna. Med undantaget att demokraterna tillåter en kvinna att ta plats...

Ställ Sanders och Löfven bredvid varandra. Och låt dem tala. Då förstår ni vad som krävs för att få hjärtan att brinna. Och vad som krävs för att få ett parti att dräneras. Och tro inte att det bara är retorik och förmåga att framföra hela meningar som är begripliga. Det handlar om så mycket mer. Politikens innehåll.

Den ene vet vad han vill. Den andra skäms för vad han borde vilja.